

Forhandling

Kl. 21.15

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil da gerne takke forslagsstillerne for med det her forslag at give Folketinget en mulighed for en debat om, hvordan vi kan bidrage til, at vores børn får en sund og ernæringsrigtig kost.

Jeg skal allerede nu, for at hr. Per Clausen ikke bliver for urolig, sige, at selv om jeg har meget sympati for forslaget, så vil jeg dog alligevel ikke stemme for det. Men jeg anerkender de gode intentioner og er også enig i, at madordninger på skoler og daginstitutioner kan bidrage til at fremme de sunde kostvaner blandt børn og unge. Det gør det ikke alene, men det kan bidrage til det.

Så synes jeg i øvrigt også, at der er nogle gode familiepoltiske tanker i at give børnene noget god mad på skolen eller i daginstitutionen.

F.eks. bidrager det jo til at lette familierne derhjemme for at skulle smøre alle de her madpakker, samtidig med at man skal have morgenmad og ud af døren, og alle har travlt om morgenen. Det giver lidt mere ro på den del af dagligdagen, at der er noget god mad henne i skolen eller i daginstitutionen.

Men så skal man selvfølgelig også være opmærksom på, at madordninger på skoler og daginstitutioner jo ikke ligefrem er en forudsætning for, at børn og unge kan spise sundere og få nogle sundere vaner. Det er som sagt heller ikke i sig selv tilstrækkeligt til at sikre det.

Så er det også sådan, at det er regeringens opfattelse, at det primære ansvar for børnenes kost skal være forankret hos forældrene og også i lokalområder hos de myndigheder og andre, der har ansvaret for skolerne og daginstitutionerne. Derfor finder regeringen ikke, at en statslig finansieret gratis, økologisk skolemadsordning er den rigtige vej, og det er på det grundlag, at vi altså må afvise det beslutningsforslag, som Enhedslisten har fremsat.

Det er sådan, at skolemadsordninger bør være en lokal beslutning. De bør etableres og finansieres med afsæt i lokale ønsker om det, og ved at man inddrager forældrene, lærerne, pædagogerne og også børnene i beslutningen lokalt. Det er der, man i fællesskab skal vælge frivilligt, om en madordning er den rigtige løsning, og også hvilken madordning man ønsker lokalt. Jeg tror, det giver den bedste udvikling af det også, at man lokalt føler et ejerskab af den ordning, der bliver gennemført.

Regeringen støtter jo meget den lokale dialog, der er med Alt om kost-rejseholdet, som regeringen har taget initiativ til, som giver gratis, i hvert fald statsbetalt rådgivning, og regeringen har også sikret, at der er nødvendige lovgivningsmæssige rammer for etablering af lokalt forankrede skolemadsordninger.

Så håber jeg også, at sådan nogle initiativer som f.eks. åbningen af Københavns Kommunes skolemadsordning for få måneder siden kan være med til at inspirere til at etablere flere gode lokalt forankrede skolemadsordninger rundt omkring i landet, og jeg ved jo, at der er mange initiativer rundt omkring netop på det her område.

Der er andre steder i verden også tæt på os, hvor man har forsøgt sig med statsbetalte skolemadsordninger. Jeg nævner bare Sverige og Finland. Der skal man jo så være opmærksom på, at det er mere nuanceret, end man måske umiddelbart forestiller sig, for det er faktisk ikke sådan, at man i Sverige og Finland er nået dertil, at der er færre overvægtige børn og unge dér, end der er i Danmark. Udviklingen og situationen dér er faktisk nogenlunde den samme, som den er i Danmark, og det understreger altså bare, at sådan nogle ordninger ikke gør det i sig selv.

Vi er jo alle sammen optaget af at undgå, at vores børn og unge kommer til at lide af overvægt. Der er desværre i øjeblikket for mange, der gør det, og udviklingen går i den forkerte retning. Derfor skal vi tænke os ganske grundigt om og undersøge ordentligt skridt for skridt, i hvilken retning vi skal præge udviklingen, og hvad det er, vi kan gøre for at få udviklingen præget i den rigtige retning.

Der er ingen tvivl om, at det selvfølgelig også er en god investering for samfundet at fremme gode kostordninger og en god livsstil for børn og unge, men etablering af statsligt finansierede madordninger, der jo ville koste, hvis man skulle følge forslaget, måske i størrelsesordenen 3,5 mia. kr. om året, er altså ikke en rigtig måde at investere pengene på på det her felt.

Men som sagt sker der en hel del ting og er der en hel del initiativer i gang rundt omkring. Der er mange forskellige lokale ordninger, der skyder frem – flere og flere. Som en udløber af det, der hed det fede topmøde, der blev arrangeret af Dansk Industri i foråret sidste år, er der tanker i gang om f.eks. at fremme etableringen af nye former for skolefrokostordninger, et partnerskab, som kalder sig Food Lab-konsortiet,